

[Finansministeren.]

inflationen under fuld beskæftigelse — så må man også give disse organisationer en rimelig behandling, når de har afsluttet deres overenskomster, og de har altså holdt sig nogenlunde til det, der var lagt op til fra det økonomiske råd.

Det var på den baggrund, jeg sagde i Nationaløkonomisk Forening; man har hævdet, at indkomstpolitikken har spillet fallit, men jeg deler ikke denne opfattelse. Aftalerne mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening har holdt sig inden for det og det niveau; det, der har spillet fallit, det er finanspolitikken i 1965, og jeg tilføjede og vil også gerne gøre det her i dag, at jeg anser finanspolitikken for at være uhyre vigtig for indkomstpolitikken. Man kan simpelt hen ikke føre indkomstpolitik, hvis ikke der bliver ført den rette finanspolitik. Det er det, der ikke er blevet, og det er også det, der var understreget i de tre vises rapport, hvad man kan se, hvis man vil fordybe sig i den.

Det vil jeg også gerne sige til hr. Rimstad og til det konservative folkeparti, som vel har sagt: de offentlige udgifter skal dækkes — det har vi jo haft nogen diskussioner om herinde — men som også har sagt: det er ikke nødvendigt med et kasseoverskud, at det er her fejlen ligger. Man er jo ikke gået imod, at de offentlige udgifter har det omfang, som de har fået efter finanslovbehandlingen her i folketinget, og altså er vedtaget stort set af samtlige partier. Men det er ikke tilstrækkeligt. Hvis man vil bekæmpe inflationen, og hvis man vil sikre en indkomstpolitik, må der også føres den rigtige finanspolitik. Det er det, man har peget på i de tre vises rapport; det var det, jeg sagde i Nationaløkonomisk Forening, og det er det, der også må understreges i dag: man kan ikke føre indkomstpolitik uden den nødvendige finanspolitik.

Ordføreren for forslagsstillerne (Henry Christensen): Det forekommer stadig mig at være både uklog og noget letsindig ministeriel tale, finansministeren fører. Det er naturligvis afhængigt af den vurdering, man anlægger. Jeg anlægger den vurdering på de senere års økonomiske udvikling, at vi har haft et generelt pres på indkomstudviklingen bl. a. i kraft også af det, som jeg tror

for øvrigt af Hans Rasmussen forleden dag blev kaldt kompensationsdjevlen, og andre ting, der her har spillet en betydelig rolle, og som direkte har bevirket, at indkomsterne er løbet væsentlig kraftigere end produktivitetsstigningen. Jeg tror, at dansk demokratisk politik og dansk økonomisk politik helt anderledes må have til opgave at skabe forståelse for en bedre balance imellem disse to faktorer end den, finansministeren bidrager til at skabe forståelse for.

Det er derfor, jeg ud fra mit synspunkt må karakterisere finansministerens udtalelser, også den, han kom med i Nationaløkonomisk Forening, som letsindige og som uegnede i de politiske bestræbelser for at skabe den forståelse, som det er så vanskeligt at fremkalde, for at tilvejebringe en bedre balance imellem produktivitetsudvikling og indkomstudvikling. Hvis landets finansminister siger: der er ikke noget galt med indkomstudviklingen på baggrund . . . (*Afbrydelse af finansministeren* [Henry Grünbaum]). Ja men så må jeg sige til finansministeren, at det er opfattet således. Når finansministeren siger, at indkomstpolitikken har ikke spillet fallit, så opfattes det, som om de kræfter, der (*Afbrydelse af Erhard Jakobsen*) . . . så opfattes det, som om de kræfter, der driver indkomsterne i vejret, ikke har været mere aggressive, end hvad der svarede til den økonomiske mulighed. Jeg fremsætter disse betragtninger som en henstilling og en advarsel til regeringen; jeg tror ikke, man bidrager til at skabe den fornødne forståelse for tingene, hvis man fortsætter dermed.

Jeg skal gerne gøre en bemærkning til afbryderen, hr. Erhard Jakobsen, der jo talte for lidt siden om, at han mente, at det kunne jo ikke hjælpe noget med den foreslåede undersøgelse. Alle, erklærede han, vil jo sige det samme bagefter som gennem de sidste 50 år. Må jeg egentlig ikke have lov til at sige til det ærede medlem, at han kan vel, når alt kommer til alt, ikke tale på andres end sine egne vegne. Vi nærer tillid til, at der af den undersøgelse, som vi har taget initiativet til, vil fremkomme betydeligt materiale og vurderinger, som er egnede til at gøre indtryk, forhåbentlig på alle andre medlemmer her i det høje ting end måske netop hr. Erhard Jakobsen. Jeg